

тѣхнытъ очи като зрѣнца отъ пѣсекъ които покрыватъ повърхността на тѣзи купчинка; безчисленнытъ народы, и найсилнытъ воинства сж като мравѣи които са каратъ помежду си за една сламчица върху една точка на тѣзи купчинка. Безсмъртнытъ са смѣктъ на найважнытъ работы които вълнуватъ слабытъ смъртны, и имъ са виждатъ като дѣтинскы играла. Туй което челоуѣцытъ наричатъ величіе, слава, могущество, дълбога политика показва са на тѣзи върховны божества като една бѣдность, глупость и слабость.

Въ туй жилище толкози високо надъ земята е положилъ Юпитеръ своя непоколебимъ престолъ: неговытъ очи проникватъ чакъ въ безднытъ, и освѣтватъ и найвѣтрешнытъ загвѣкы на сърцата: сладостнытъ му и тихы погледи распространяватъ миръ и радость по сичкыя свѣтъ. Напротивъ, когато повые съ глава поклащатъ са небо и земята. Самытъ богове, омаяны отъ лучитъ на окръжающата го слава, приближаватъ го съ трепетъ.

Сичкытъ небожителны божества бѣхж въ тѣзи минута при него. Венера са представи съ сичкытъ прелести които иматъ рожденіето си въ прирѣдкытъ ѝ; вълнуваната ѝ одежда бѣше посвѣтла отъ сичкытъ цвѣтове, съ които са премѣнува Ирида посрѣдъ тъмнытъ облацы, когато тя дохожда да възвѣсти на оплашенытъ смъртны края на буритъ и възврѣщаньето на ясното време. Одеждата ѝ бѣше превързана съ преставныя онзи поясъ на който сж исписаны Граціитъ; косытъ на богынята бѣхж вързаны отдиръ съ злата подвързска. Сичкытъ богове бѣхж очарованы отъ хубостьта ѝ, като че не бѣхж я виждали никога; и очитъ имъ са примрежихж отъ нея, какъто на смъртнытъ когато Фебъ, подиръ една дълга нощъ, дохожда да ги освѣти съ лучитъ си. Тѣ са спогледвахж единъ другытъ очудены и погледытъ имъ са поврѣщахж сѣкогы върху Венера; но съгледахж че очитъ на богынята бѣхж потыналы въ сълзы, и че една люта скърбъ бѣше изобразена на лицето ѝ.

Между туй тя пристѣживаше къмъ престола на Юпитера съ тиха и лека стѣпка подобна на гвѣрканьето на птиче когато лети въ безкрайно въздушно пространство. Той я погледнж съ благоволеніе; усмихнж ѝ са,